

ÅHLSTRÖM, OLOF

**Skalde-stycken satte i musik. Stockholm
och kongl. privilegerade not tryckeriet [!] .
=(Pl.titelbl.) 1-18, ii1- 18. 1794-1823.=.**

Stockholm
1807

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

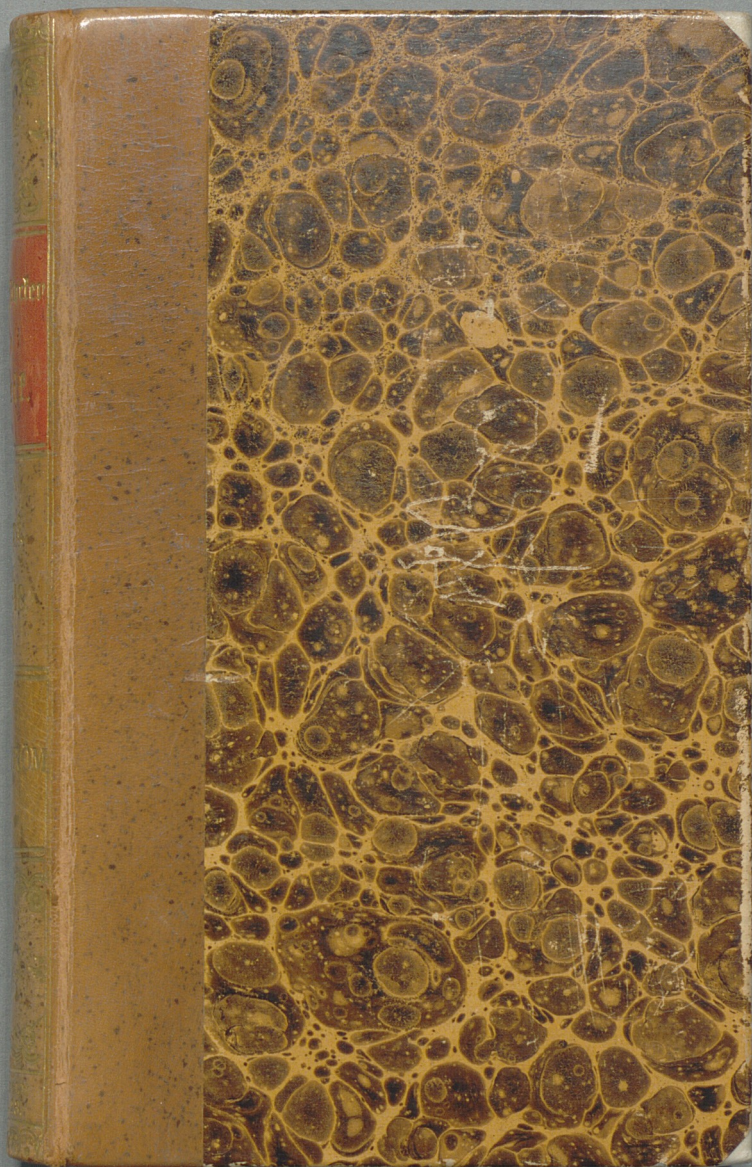
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> lla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

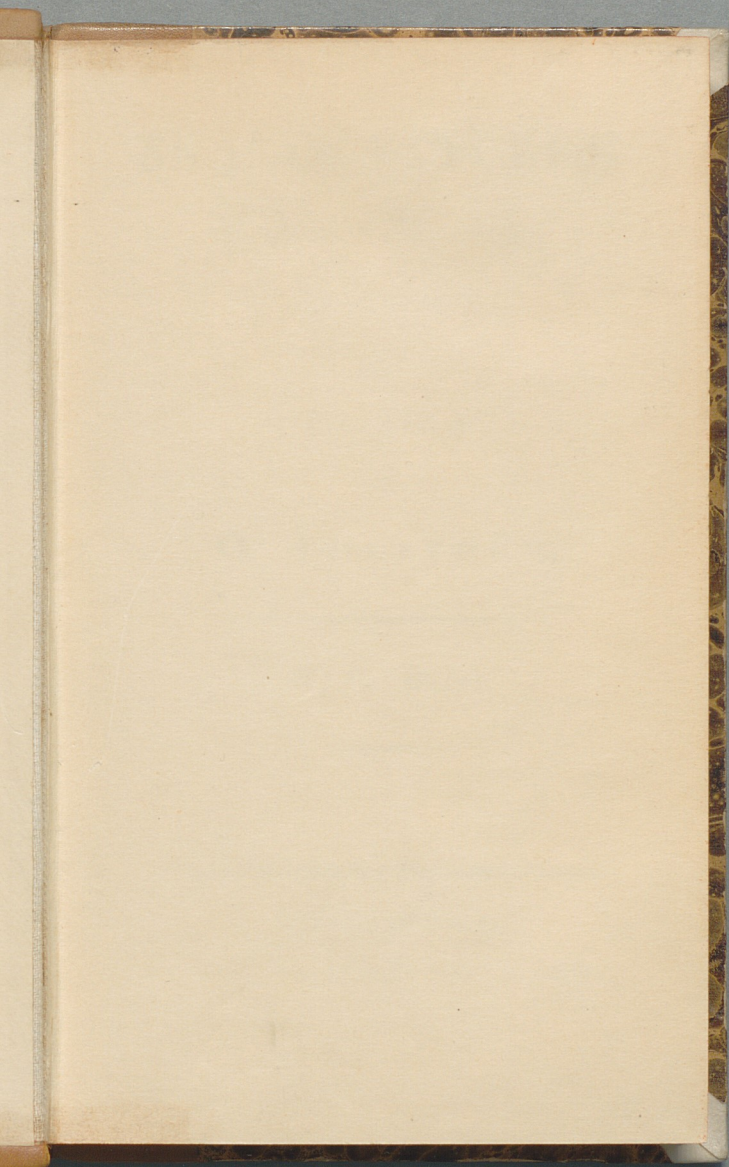

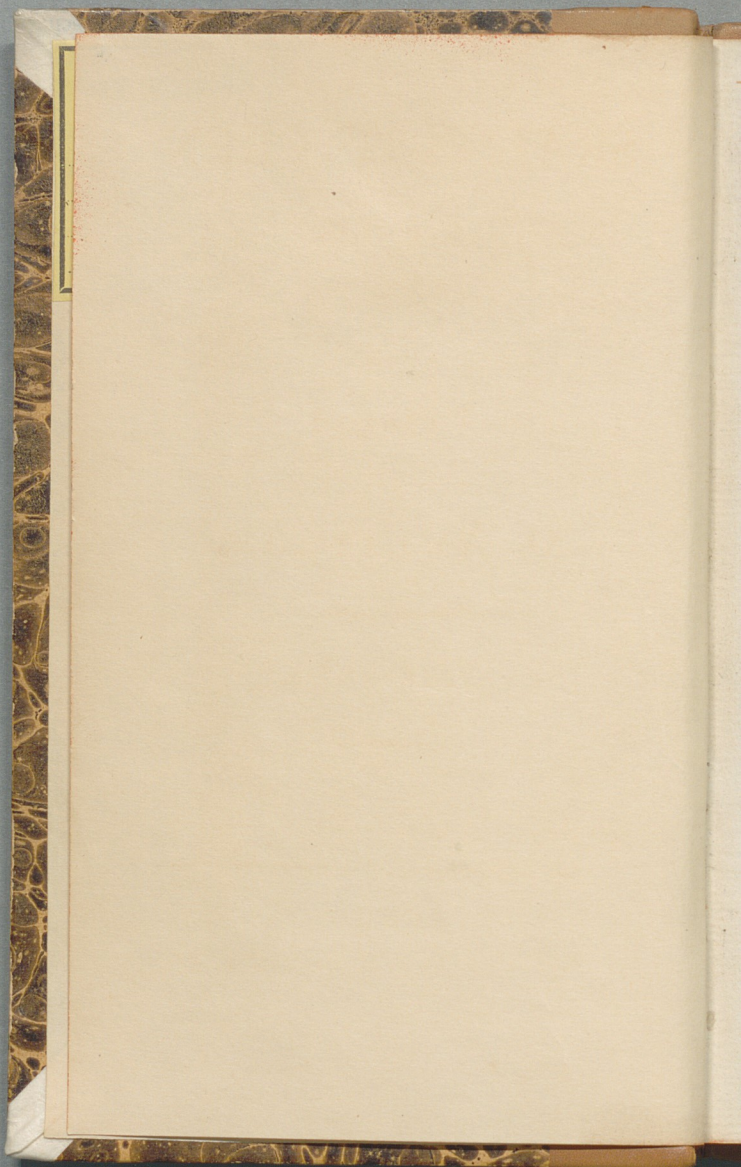
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Sg. 17.

Sp.
Samb.

Ex. A

SKALDE-STYCKEN

Satta i Mufik,

Samlade

och

Utgifne

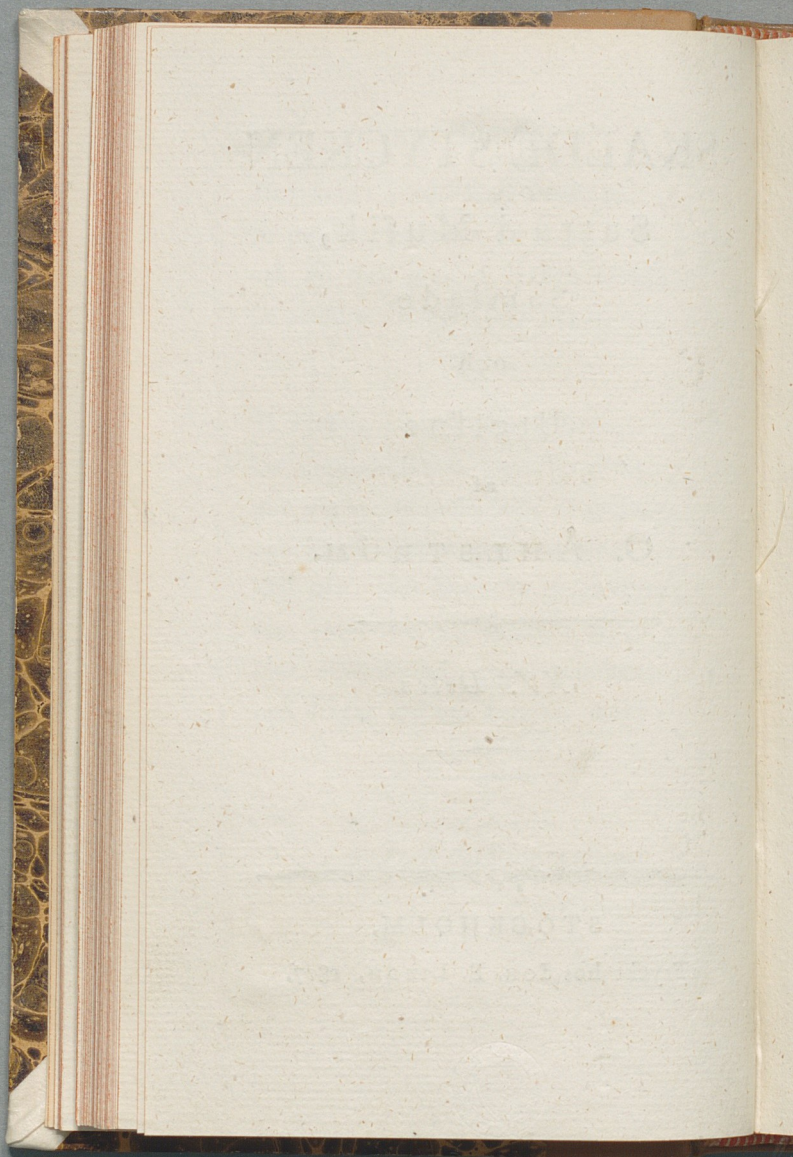
af

O. ÅHLSTRÖM.

XV. Delen.

STOCKHOLM,

Tryckt hos JOH. P. LINDH, 1807.

N:o 1.
S Å N G
F Ö R
ARBETS-FOLK.

Upp bygdens barn! ren Solens blofs
Ur hvilans sköte kallar oss,
Och denna hjertats bön,
Vår Gode Gud! upphöjs till Dig:
Välsigna mig
Med arbetsmödans lön!

Gif mig och mina dagligt bröd,
Oss skydda ifrån hungersnöd,
Välsigna våra värf!
Jag dela skall med nödens Son
Ditt gifna lån,
Med ullen min skärf.

Bevara mig från olycksfall,
Mig styrk uti mitt tunga kall,
Stäng plågan från mitt bröst;
Jag skynda skall till sjuklingen,
Och bli hans Vän,
Och hvifka honom tröst.

Den Maka som Du mig beskärt,
Det Barn som är för mig så kärt,
Beskydda med Din hand!
Välsigna med Alt önskadtt godt
I ymnigt mått
Vår KUNG! Vårt Fosterland!

Och då min affkedstimma flår,
Då trött af mödor och af år,
Jag nalkas griftens brädd,
Din tröst uti mitt hjerta gjut
Vid lifvets flut,
Och lugnet kring min bädd!

2.

TIDERNA.

Ännu fitter jag i min koja
 Så forgfri, och äter mitt bröd.
 Min hand trycker än ingen boja,
 Befriad från oro och nöd,
 Då hela Nationer,
 Och menskor milljoner,
 De forla och strida,
 Och krosfas och qvida;
 Då fitter jag forgfri och äter mitt bröd.

Ibland de ofkälige djuren
 Jag hvarken ser konst eller fvek;
 Jag fånglar ej Lärkan i buren
 Och skrämmer ej Foglarnas lek.
 Till blygd för vårt flägte
 Vår verld är ett häkte;
 Där tro ibland vänner
 Så fällan man känner;
 Där blott ibland Djuren man ej finner
 fvek.

När

När vågen hon brufar och hvälfver,
Och ålkmolnet fänker sig ner;
När Jorden och Grundvalen skälfver,
Och Throner jag flörtade fer;
Då lyftes mitt öga
Där opp till det höga
Och ber för min hydda,
Må Himlen den skydda
När ålkmolnets viggas de fänka sig ner,

Jag vill ingen människa illa,
Jag drager mig från dem i ro.
Och lefver förnöjsamt och stilla,
Jämväl i ett obesökt bo.
Men masken i grufet,
Som döljs undan ljuset,
Han likväl ej glömmes,
Han trampas och dömmes,
Fast än uti grufet han utvalt sitt bo.

3.

VID FRU A. D. H:GS
G R A F

d. 31 Maji 1806.

O, ljufva tröst, att alla våra öden
Med vishet styras af en högre hand,
Kom, gjut dig uti våra bröst, när döden
Upplöser hjertats och naturens band!

När minnet af en flygtad fällhet fårar,
Och hjertat blöder i ett kvalfullt bröst;
Natur! kräf ut din första rätt af tårar,
Men tyfta icke Religionens röst!

Def's tröst är dyrbar för en åldrig maka,
Som bördan på en magtlös skuldra bär,
Och under tårar i sin famn tillbaka
Ur grafvens natt sin flydda Vän be-
gär. —

Def's

Dets tröst är dyrbar — dyrbar under
smärtan,
För Barn, som svepta uti sorgens flod,
Förvara uti sina rörda hjertan
Blott bilden af en tidigt saknad Mor. —

Dets tröst är dyrbar för bestörta Vänner
Kring griften samlade i sorgens skrud;
Den saknade en evig fällhet känner;
Vi träffas åter hos en allgod Gud.

MIN SISTA ÖNSKAN.

När skall ödets nåd mig skydda,
Och min sista bön bli hörd?
Blott en stilla landlig hydda,
Blott en liten egen skörd,
Och en vän med tro och feder,
Frihet, munterhet och ro;
Ack! och hon, mitt allt, min heder,
Hon — till fällskap i mitt bo!

I en täppa, närbelägen,
Skulle allting bli natur;
För den konfliktig täckta vägen
Och en skuren hagtors mur,
Skymde ofs ett tak af viden,
Tätt med murgrön öfverfådt,
Som, bland granarna och friden,
Aldrig afunds blick förrådt.

För canaler och för dammar,
Blott en skuggad källas strand;
Och för klipta taxus-stammar,
Fruktträn fatta af min hand.
Genom hvalfvet, blott af alar,
Upför trappan, blott en håll,
Flög jag, ej till marmorsalar,
Men till Hennes tyfla tjäll.

Vid den friska morgonstunden,
Nära floden, hörde vi,
Under ekarne i lunden,
Näktergalars harmoni.
Och om Philomele ej hördes,
Höjde Hon sin silfverröst;
Och af Hennes toner rördes
Ännu djupare mitt bröst.

Under buskar, rofentyngda,
På vår klöfversådda plan,
Skämtade vi, ljuft föryngda,
Som på fidenklädd divan.

I en döst från bön-festoner,
 Under poppen, rak och skön,
 Reste vi, för gyldne throner,
 Blott en brädbänk, målad grön.

Bär, som Hennes fingrar tryckte,
 Honung, som ur kakan flöt,
 Grönt, som Hon från fängen ryckte,
 Mjolk, som Hon i kärnen göt;
 Hur vi stolta skulle vara
 Vid ett sådant Guda-mål!
 Vore än af bokträ bara
 Både skedar, fat och skål.

Att behängd med blomsterkransar,
 Efter vallhjonspipans ljud,
 Mana bygdens barn till dansar, —
 Hvilken bal och hvilken skrud!
 Kärare än Op'ra-fjäset,
 Ledsna stadsvärm, är för dig,
 Vore pantleken i gräset,
 Vid min flickas arm, för mig.

I de ljusa sommarnätter,
Innan månan fänktes ned,
Öfver daggbegjutna slätter,
Huld Hon vid min sida skred.
O! till stjernan i det höga
Hof jag ofta opp min blick;
Men till Hennes blåa öga
Oftare den återgick.

Må jag denna fristad hinna!
Må jag, efter långa qval,
För min lefnads aften finna
Någonsteds en fredlig dal;
Lugn i kojan, des försköning
Af en maka, öm och kär,
Som, till trohetens belöning,
På min grift en blomma bär!

5.

DE TRE BLOMMORNA.

Det blomstrar för Eder vid Grafvens
rand

Tre tjugusende Blommor, J Sköna.
O! stannen och hören: i Lifvets land
De Vandringens mödor belöna.

Den Första, på fågring, på vällukt rik,
I skuggan ej trifves få gerna,
Men älskar, en bländande Solros lik,
Att hellsas af Middagens stjerna.

Den Andra, en Ros — men hvem
målar den?
I skugga, i dag hon plär trifvas;
I kojor, i flott, öfverallt, des Vän
Af himmelska vällukter lifvas.

Den

Den Tredje, en blygsam Viol, begär
Att vänligt till rosen sig sluta,
Och att ur den kalk som hon ofedd bär,
Sin ånga kring nejderna gjuta.

Den Första dig tillhör, som lifvets dar
För ömma föräldrar förlufvat,
Och, ren i din finlighets ålder, har
Din finlighets öfverdåd kufvat.

Och Rosen, o Qvinna, den väntar dig
En dag, som i hamn af en Maka,
En skyddande Engel på lifvets stig,
Steg ned för vår Sällhet att vaka.

Violén, J Barn! är den Moders lön,
Som i Edra hjertan ej ammar
Till blomstrande stänglar blott Dygdens
frön,
Men ock till fruktbärande stammar.

Så ilen då nu till Er lek och dans,
Men glömmen ej, tjufande Tärnor,
Er Tredubbla Blomma, hvars sköna
krans
En dag blir en krans utaf fljornor.

BRÖLLOPS-VISA.

Bland Forntidens feder rätt hygglig
var den,
Som ofta kring Mjöd-Karet råde.
Man fylde i hornet och drack för sin
vän,
Och Framtids Lycksalighet spådde.
Och Flickan, bevakad i Jungfrurnas bur,
Bland radband och nyftan och nålar,
Vann ofta en slaf af förmildrad natur
Bland Kämparnas sagor och skålar.

Ja! likfom på lur alltid Kärleken stod
I tornet, i templet, i kojan.
Ej Bardernas vishet, ej Kämparnas mod
Förmådde att afkudda bojan.
En lågande blick, lik en vigg ifrån Thor,
Slog ned i den sköldade barmen —
Ett handslag man gaf i det Göthiska Chor;
Och gick med sin Brud under armen.

Geck hem — och togs mot uti Vän-
nernas lag

Med önsknigar, stek och Ågg-sjernor:
Der fvingades om, till den ljusnande dag,
Vid gigan, af Svenner och Tärnor.
Sist fängledes paret. — Förlåt mig
jag kan

Som ogift, ej detta beskrifva,
Men när jag omsider också blifvit man,
Vill jag Er den målningen gifva.

Så skedde det fordom; så sker det ännu,
Med liten förändring kan hända.
Hon föker en Man — och Han föker
en Fru —

— Och annars gick världen om ända.
Vi se våra Vänner vid Sällhetens mål
Hvarandra i armarna trycka,
Och dricke de Gamles välmenande skål,
Som kallades: *Tomteho-lycka*.

STANCER TILL HELENE

*med en ritad bouquet af Lilja, Törnros
Violett, Eterneller och Förgätmigej.*

Ibland Floras barn jag valde fem
Åt Helene, i systerlig förening,
Må er unga känslas blick i dem
Ana vänskapens fördolda mening!

Liljan som i ljufets hvita dräkt
Vänligt hälfar Er ifrån sin stengel
Sagta hvifkar i en himmelsk fläkt:
Oskulden är flickans goda Engel.

Denna Ros som inga törnen har,
Är en fredad lefnads sköna gåta:
Emot andra god och skonfam var,
Och Ert värde skola de förlåta.

Dalens gömda, blyga Violette
 Åt Er kön gaf denna vackra lära:
 Älskvärd var, men anspråkslös — och fätt
 I en stilla verkningskrets Er ära.

Mer än ytans flygtiga behag
 Ett förädlat hjertas fågning galler;
 Samla för Er ålders vinterdag
 Tidigt förorden af des Eterneller.

Skulle Minnets blomma någon gång
 Öppna sig för mig i des bygder,
 Gif då nya ämnen till min fåg
 Ut i nya, älskansvärda dygder!

CALAS-REGLER.

Man sätter ej nöjet i konstigt system,
 Man gör inga lagar för gläsen;
 Men ordningen, som uti allt är beqväm,
 Bör sträcka sig ock till kalasen.
 Förn oredan nalkas med forl och med
 skrik,

Ån nykter jag tager till ordet;
 Förfaren och upplyst af mycken praktik,
 Jag gör några regler för bordet.

Kom tidigt till laget; ty kommer du sent,
 Du kan dig ej pläga få makligt:
 Törhända blir ockfå den sup dig förment,
 Som gör allt det öfriga smakligt.
 Se anständig ut, att du ej visas bort
 Af näsvisa drängar från festen,
 Stor sak se'n i klädernas färg eller
 fort, —
 Tag endast den vidaste västen.

Rifs alldrig om högfädet, — Skinkan
 ändå

Nog hinner den blygsamma dygden;
 Sätt dig der de flesta buteljerna stå,
 Och der du ser utrum för brygden.
 Välj alltid den plats som är närmast
 för hand,
 Hållt mellan en lärd och en flicka;
 Du får distractioner och frågor ibland, —
 Men ockfå du ensam får dricka.

När du vid det svigtande bordet är
 gäst,

Håll dig till de redbara faten;
 Tag för dig af rätter som smaka dig bäst,
 Men stick ej försmädligt i maten.
 Fyll flitigt i glaset, — med vin, det
 förstås,

Ditt quantum beror utaf tycket;
 Ty mången kan tåla för litet, gunås!
 Men ingen kan dricka förmycket.

All trängel dig hindrar att kröka din arm,
Och qväfver den flukande styrkan;
Sitt därför till bords utan knuffar och
larm,
Så rymligt och bredt som i kyrkan.
Dock att du, med känning i lovert
och lä,
Kan hänvisa mållösa tolkar,
Att omärkligt röra förtjuserskans knä
Och trycka en granne som skolkar.

Nu bålen rörs om — och du höjer
din sång;
Sjung illa som mäffande prostrar, —
Men sjung ingen visa, som denna, för
lång,
Och tystna när *Näktergaln* hostar.
Drick tigande, — fukta din strupe i
fred,
När andras af skrålandet torkar;
När skållarna gå öfver laget, — drick
med,
Drick solo, — när laget ej orkar.

Men

Men allt har sin gräns. Redan glo-
rians sken

I purpur kring kinderna svallar;
Njut hvilan — och sof i ett hörn, tills
supén

Till nya bedrifter dig kallar.
Sift skaffa dig hem på en domnande fot,
Att inom paulunen du stannar;
Och slumra — och dröm om kalas —
och tag mot
En bjudning som drömmen befannar.

LANDTMANNEN.

I
Inunder den skuggande linden
Jag satt uppå tufvan så nöjd;
Den lätta, och susande vinden
Var ännu så blygsam fördröjd:
Och Göken, han galde,
Och Molnaren malde,
Och Orrarna spelte,
Och Molnen sig delte;
Och jag satt vid Linden i skuggan så
nöjd.

Den gode, och fridsamme Grannen
Han betar sin jord bredvid min;
Och denne rättrådige Mannen
Han anser min trefnad för sin;
Ej nånfin vi tvista
Om rangordnings lista
Vi hoppet ej mista
Om något fyns brista;
Min Granne, han anser min trefnad
för sin.

Långt

Långt fkiljd från den bullrande staden
 Med hamnar, med gator och torg,
 Med brokiga hus hela raden,
 Palatser med torn och med borg:
 Än dubbelt så höga
 Er pragt för mitt öga
 Förnöjer mig föga,
 Med nöjen så tröga,
 Bland torn och palatser med vallar och
 borg.

Jag stadnat vid spaden, och plogen,
 Vid åkrar — vid ängar — och fält.
 För stillhet, och vänskapen trogen,
 Och finner det lyckligt och fallt.
 Och ledsnadens plåga
 Får här sig ej våga
 Att fläcka min låga
 För värksam åhåga
 Att odla min åker — min äng —
 mina fält.

AFTONEN.

Som forglig andakt tiger
Omkring en älskad graf,
Den svala natten stiger
I moln från fästets haf.
Re'n skogens samljud flutas,
Naturen slumrar fällt,
Och balsamtårar gjutas
På nejdens dufna fält. ::

I ovisst fänkta strålar
Från månan blek och mild,
Erindringen sig målar
En lustig drömmens bild.
Med lätta vingars segel
Hon genom rymden far,
Och i en magisk spegel
Mig visar fordna där. ::

För min inbillning sväfva,
 Som drömmar, qual och fröjd,
 Och känslor genombäfva
 Min själ, få rörd, få höjd.
 Den stunden som försvinner
 Vet ej af återgång;
 Dock än defs ljud mig hinner,
 Likfom en fornverlds sång. ::

Förflutna sceners minnen
 Uplifva än mitt bröst.
 De omärkt väckta sinnen,
 Begärens första röst;
 Hvar suck vid flickans hjerta,
 Hvar tankes yra spel,
 Den stilla ångerns smärta
 Och hvart forsonadt fel. ::

Min ungdoms vilda låga,
 Den kalla pligtens band,
 Och dygdernas förmåga,
 Och hoppets grynings rand,

Och

Och bättre stjernors ljusning, —
Allt, från en fjerran tid,
Ler mot mig med förtjusning
Och hållar mig med frid. :;

O! må jag, aldrig, känna
Mig själf så lugn och fri;
Må tyft och skön, som denna,
Min lefnads afton bli.
Och, då jag hinner stranden,
Vid dödens midnatts stund,
En Genius hämta anden,
Med kyssar, från min munn! :;

Som löfvets susning hvilke
En suck i qvällens vind;
Som daggens regn förfriske
En tår min sunkna kind!
I vrån af kyrkogården,
Som stjernans skimmer, må,
Vid mofsbetäckta vårdn,
En ädel handling stå! :;

II.

FARVÅL.

Farväl!

Hon är då inne
 Den mörka stund, som intet minne
 Skall utan tårar återge;
 En timma full af sorgens ve,
 Ja, den är inne!
 Farväl!

Glöm ej,
 Ack! dessa tårar!
 Och detta qval, mitt hjerta fårar,
 Och denna trogna vänskapen;
 Du glömmmer, älskade, ej den,
 Ej dessa tårar,
 O nej!

Men

Men glöm,
Glöm hvad jag brutit!
Du aldrig denna bön förskjutit,
Så ofta jag den till dig bar:
Jag ber, då jag ifrån dig far:
Allt hvad jag brutit,
O glöm!

Blif fäll!
Må i din hydda
Din dygd från forgerne dig skydda,
Som våren, dagen vara blid,
Och lugn och rolig hvilans tid
Innom din hydda!
Blif fäll!

Farväl!
Vi råkas åter!
Då jag i ensamheten gråter
Vid minnet af en älskad vän,
En enda tröst mig står igen:
Vi råkas åter!
Farväl!

LIFVETS VISHET.

När kringom guldets gömda hopar
 Bekymret fina vakter fatt,
 När girigheten grufvor fopar
 Och dock förfmägtar vid sin skatt,
 Jag somnar lugn, jag munter vaknar,
 Och ingen brist är hos mig röjd;
 Ty den har nog, som intet saknar,
 Och rik är den, som är förnöjd.

Må forskarns trötta öga leta
 Kring skapellens och tidens rymd,
 Att allt förborgadt se och veta,
 Med blick af ingen skugga skymd:
 Af denna tunga visdomsbörda
 Jag önskar mig en ringa del,
 Blott den, att andras dygder värda
 Och känna mina egna fel.

Lät fegrarnas och fnillets föner
Utbreda vidt ett frejdadt namn;
Den hand som dem med rofor kröner,
Med törnen fårar deras famn.
En ära ville jag blott finna,
O, måtte Himlen ge mig den!
Att hos de goda aktning vinna
Och älskas af en redlig vän.

Hvi skulle jag förgäfves qvida,
Att lifvets dag så hastigt flyr?
Ju mer det fyns till afton lida,
Dess mera stunden blir mig dyr.
Tillfreds med timmarna, som farit.
Jag dröjer qvar på tidens flod
Nog länge, om jag lycklig varit,
Nog lycklig, om jag varit god.

13.

MAMMA TILL LILLA SOFI.

Hastigt flygta barndoms Årens
 Lekande behag,
 Njut då, goda Flicka, Vårens
 Snart försvundna dag!

Ännu uppå blomsterströdda
 Stigar vandrar du,
 Qvalen äro icke födda
 I din själ ännu.

Lek och jollra, goda lilla,
 Ofkuldsfull och föt,
 Glädjens ljufva toner drill,
 Och din docka sköt!

G

Dansa

Dansa gläddig med din Syfter
Och din lilla Bror,
Och kom sen, att blifva kyfter
Af din ömma Mor!

V I S A.

Ensam jag gick vid en blomstrande
häck

Att sommarens feger och skönhet be-
skåda;

Ångan var ljuflig och purpurn så täck,
Och njutning och hopp i dem båda.

Ambran sig göt ifrån rofornas barm,
Rubinen ur nybräckta kalkarna lyfte;
Dagen var skön, och min känsla blef
varm,
Och bladen förfåt icke hyfte.

Häftig och blind jag utsträckte min
hand,
Men ack! huru blef hennes önskan ej
dårad!
Rosen hon bröt — men dets hväffade
tand
Fördref henne blodig och sårad.

Såg få en fjäril den sköna, jag bröt,
Och fläktade fram dess behag för att
smaka;
Varfamt han smekte och kysste dess
sköt
Och flög lika lycklig tillbaka.

Ack! hvarför gjorde jag icke som han?
Dels vinge ej blöder, hans öga ej
gråter:
Dock var hans fröjd lika verklig och
fann,
Och ofta han än vänder åter.

Sådant är nöjet, förfätligt och kort:
O! spara det ännu och njut flera gå-
ger:
Bryt ej defs rofor från fånglarna bort,
Du finner blott saknad och ånger.

BERGSTÖRTNINGEN.

O! till hvad nejder af fasa jag rigtar
Häpnande blickar på afstånd ifrån.
Härjning och natt öfver flostverldens
Son!

Ser jag ej berget som remnande svigtar?
Hör jag ej störtningens rysliga dân?

Skogen som sträckte sin åldriga hjesa,
Trotsfande stormarnas våld emot skyn,
Och sina rötter mot hafsböljans bryn,
Suckande flits han med våld ifrån dessa,
Störtad af Härjningens ande i dyn!

Hvil-

Hellad af vindarnas friskande släktar,
 Räds du ej stormen som gnyr öfver dig;
 Trampande dældernas blomstrande stig,
 Glad åt de mognande drufvornas nektar,
 Anar du icke förödelsens krig.

Trygg under forflarnas brusande strömmar,
 Styr du de bullrande qvarnarnas gång;
 Ännu, då Eko besvarar din fång,
 Säll af din inbillnings låfvande drömmar,
 Vidgar du ladan som fylls dig för trång.

Fåfångt, bedragne! du skall icke skörda.
 Innan den gryende morgonens ljus,
 Gården du hägnat, ditt timrade hus,
 Fältet som prunkar med svigtande börda,
 Allt skall förvandlas i töcken och grus.

Menskjan hvars snille fullkomnar naturen,
 Hon som bär ensam förtrollningens staf,
 Allt hvad som andas i skogar och haf,
 Mäskan i stoftet, de vingade djuren,
 Omfvepas alla i störtningens graf!

Flyktande dödlige! hvar vill du flyta?
 Flyr du från Hyddans instörtande tak,
 Eller den splittrade seglarens vrak?
 Skynda från bergstoppens ramlande klyfta,
 Undan de bristande flammarnas brak!

Öfverst på kullen som dagen beskiner
 Irra ännu dina betande lam.
 Syftar du dit? -- O, du hinner ej fram!
 Kroflad du faller bland templets ruiner,
 Djupt under höjdernas vältrande dam!

Fåfängt att fordom du bad om förskoning
När du såg himlen i stormmolnets dräkt,
Du af förödelsens natt är betäckt,
Du, med din hjord, dina åkrar, din boning,
Maka och Söner och Döttrar och Släkt!

Sväfven, J hemska och töckniga Skyar!
Öfver den trakt der i välmågans dar
Odlarn de bördiga skördarna skar,
Fästen och Gårdar och Tempel och
Byar,
Allt är försvunnet — blott fasan är kvar.

TILL DOROTHEE.

Danfa Flicka, fri och öm,
Mot din vårdag eller dröm
På defs blomsterbäddar roligt:
Med ditt hjerta uti brand,
Tryck förtjust den varma hand,
Som i dag dig sträcks förtroligt.

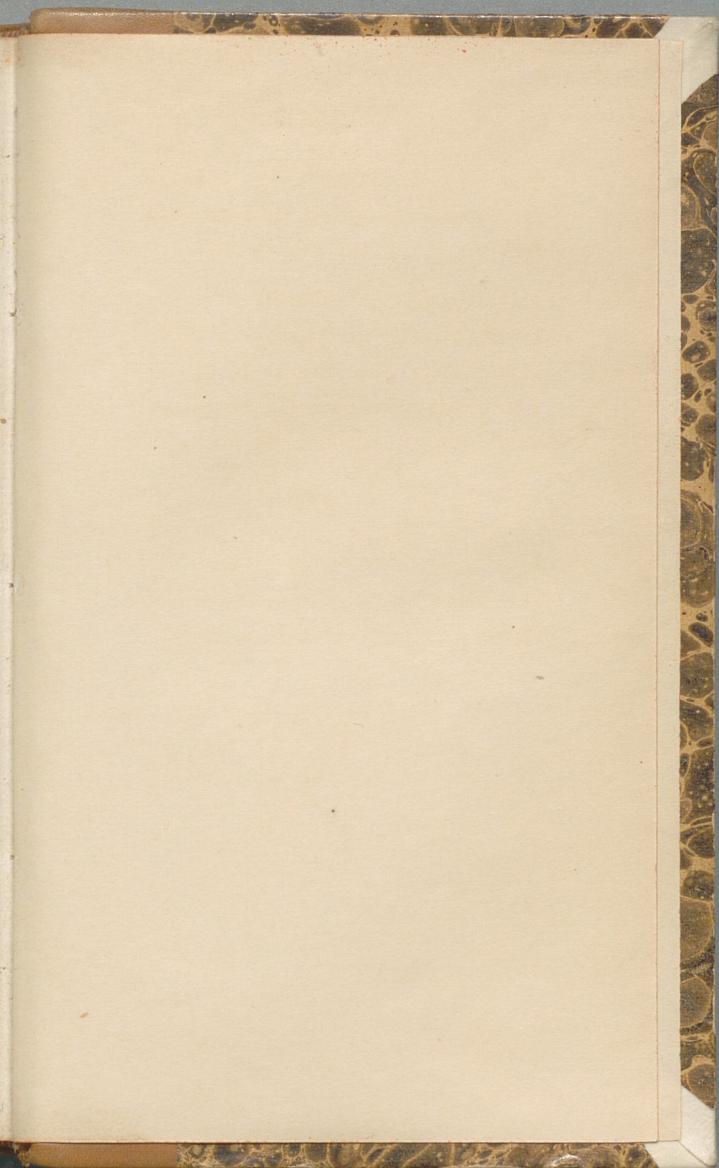
Med den makt som Qvinnan fick,
Med en ljuf förtrollnings blick,
I palats förvandla kojan,
Timmars i Secunder byt,
Och med blygsam rodnad knyt
Kring ditt hjerta blomster-bojan!

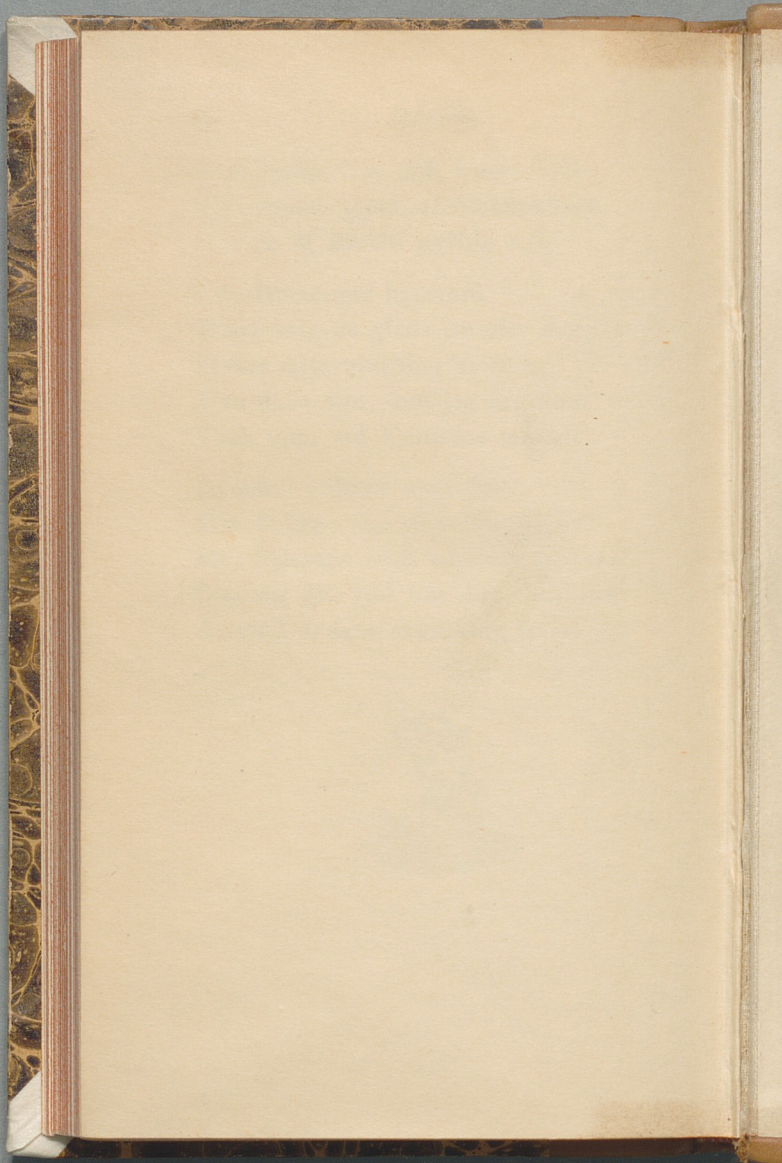
Fängsla slafven vid din barm
Med en mjuk och snöhvīt arm
Under känslornas berusning,
Njut den lott dig blef bekärd,
Svärma in i hoppets verld
Med en öfverspänd förtjusning!

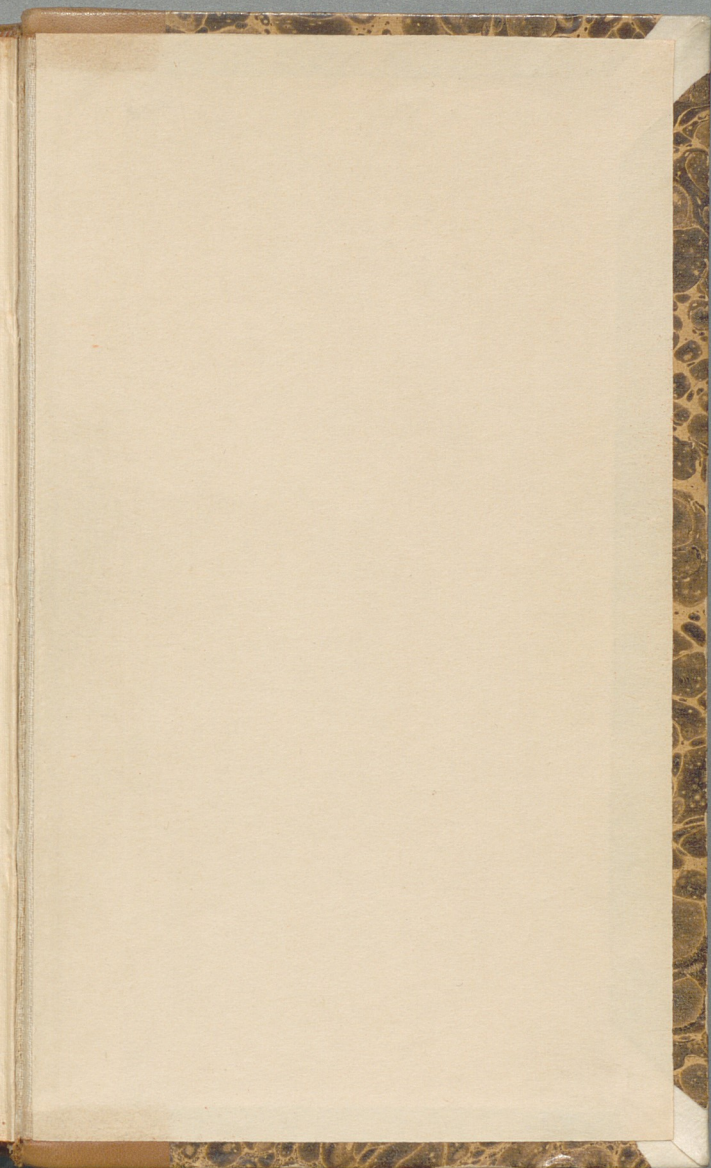
Ljuf

Ljuf är drömmen — men en dag
Du med vifsnade behag
Ur defs ljufva villor vaknar;
Genom vett och dygder blott
Verklig fällhet blir din lott,
Sedan du den drömda faknar.

Slut på XV:de Delen,

www.books2ebooks.eu